Iartă-ne cum poţi numai Tu, iubite Iisuse

Iartă-ne cum poţi numai Tu, iubite Iisuse.
Demult nu mai suntem vrednici să deschidem gura,
toate cele frumoase sunt aici aduse,
iar noi nu preţuim nici omul, nici natura.

Cine cade sincer la picioarele tale?
Se mai uită cineva în inima celuilalt,
nu din calcul, nici pentru că uitarea îl bate,
dar cu suferinţă şi iubire de frate?

Omule, să nu pui pietre, ci doar petale
întotdeauna pe inima altuia - cald
o să-ţi fie numaidecât ţie ca şi lui.

Când deschizi din greşeală gura, mai vezi ce spui
tot privind lumea asta deşartă în faţă…

Vezi originalul, ori copie de viaţă?
Şi ai făcut ceva ca asta să se schimbe?

Rolul de lingură acordă-l numai limbii,
Adică rostirii cu dragoste, blajine -
şi rostirea asta e calea către bine.

Când faci aşa, toată frumuseţea o ai spus,
Iisus e mult mai aproape, iar răul - s-a dus.

Versuri din volumul de poezie religioasă „Te rog,nu intra în biserică la fel ca în muzeu”semnate de Schimonahul Irineu (Pânzaru), Editura „Cu drag”, Chişinău 2013